

பெருமானே! உம்திருவடிகளைக்காணும் விருப்பம் என் உள்ளம் கெட்டிருப்பதால் நேர்ந்த பாபச் செயல். எனினும் அது உம்மைச் சார்ந்திருக்க விரும்புவதாகும். அது எல்லாவற்றையும் ஆள்கிற உமது தயையால் வந்தது. கல் முதலியவற்றால் உம்மை அடித்தவர்களிடமும் நீர் தயை காட்டவில்லையா? (3)

दुःखानलोदरनिपातनधूर्वहृष्वे-

ष्वर्थाङ्गनासुतमुखेष्वनुराग आगः ।

स्यात्ते रुषे तव दयालुतया त्वदान-

त्याद्यैर्विभो तदवधूय बिभर्षि चास्मान् ॥ ४

பெருமானே! பொருள், மனைவி, மக்கள் முதலானவை துன்பம் எனும் நெருப்பின் நடுவே விழும் செயல்களில் முன் நிற்பவை. அவற்றில் பற்று வைப்பது உமது கோபத்திற்கு ஆளாக்கும். தயையால் உம்மை வணங்குவது முதலியவற்றைக் காரணமாக்கி எம் தவற்றைப் புறக்கணித்து எங்களைத் தாங்குகிறீர். (4)

ईशान रक्षितुमिमान् यदपेक्षसे त्वं

नत्यादिकं तदपनेतुमतिप्रसङ्गम् ।

किं हीयते तदनुपाधिकृपालुता ते

संवित्सुखस्य न हि ते प्रियमप्रियं वा ॥ ५

ஆள்பவரே! இந்த எங்களைக் காக்க நீர் எம் பாபத்தை நீக்க நமஸ்காரம் முதலியவற்றை எதிர்பார்க்கிறீர் என்பது தேவையற்றது. நமஸ்காரம் முதலியவை செய்யாவிடில் உமக்குக் குறை என்ன ஏற்படும்? உமக்கோ எதனையும் எதிர்பார்க்காமல் தயை புரிவது இயல்பு. பேரறிவும் பேரானந்தமுமே உருவான உமக்கு விரும்பிய பொருளும் விரும்பாத பொருளும் உண்டா? (5)

अप्याहर-प्रहर-संहर-वाग्वदस्य

त्राताऽस्युपात्तमुना मम नाम हीति ।

एवं विभो तनुभृतामवनेऽप्युपाया-

न्वेषी कथं परमकारुणिकोऽसि न त्वम् ॥ ६

பெருமானே! ஆஹர ப்ரஹர ஸம்ஹர என-கொண்டுவா! அடிப்பாய்! அழிப்பாய்! என்ற பொருள் கொண்ட சொற்களைச் சொன்னவனை அவன் (ஹர என்ற) என் பெயரைச் சொல்லிவிட்டான் என்று காப்பாற்றுகிறீர். இவ்வாறு காப்பாற்ற ஏதேனும் சாக்குபோக்கு கிட்டாதா எனத் தேடுபவரான நீர் பெருங்கருணை கொண்டவர் அல்லவா? (6)

त्राता दयाजलनिधिः स्मृतिमात्रलभ्यः

क्षन्ताऽऽगसामिति भवद्यशसा हतात्मा ।

स्वामस्मरन् बत मलीमसतामलज्जो

भक्तिं भवत्यभिलषामि धिगस्तु यन्माम् ॥ ७

நீர் காப்பவர், தயைக்கடல், நினைத்தவுடன் கிடைப்பவர், பாபத்தை மன்னிப்பவர் என்ற உமது புகழால் உள்ளமிழந்த நான் எனது குறைகளை (பாப அழுக்கை) மறந்து நாணமின்றி உம்மிடம் பக்தியை விரும்புகின்றேனே! அட சே! (7)

शर्मासिरार्तिविहतिश्च भवत्प्रसादं

शम्भो विना न हि नृणां स च नान्तरा याम् ।

यस्यां विधिः श्वभुगपि क्षमते समं तां

त्वद्भक्तिमिच्छतु न कः स्वविनाशभीरुः ॥ ८

சம்போ! இன்பம் பெறுவதோ துன்ப நீக்கமோ உமது அருளின்றி மனிதனால் பெற இயலாது. அந்த அருள் உம்மிடம் பக்தியில்லாமல் கிட்டாது. அந்த பக்தி பெற பிரும்மாவும் நாயடித்து உண்பவனும் சமத்தகுதியுள்ளவரே. தன் அழிவைப்பற்றிப் பயப்படுகிற எவனும் உம்மிடம் பக்தி விரும்பலாமல்லவா? (8)

भक्तिर्विभात्ययि महत्यपरं तु फलिव-

त्येवं ग्रहो ननु भवत्कृपयैव लभ्यः ।

लब्धस्त्वसौ फलममुष्य लभे न किं वा

तां हन्त ते तदयशो मम हृद्गुजा च ॥ ९

பக்தியே பெரிது, மற்றது அற்பமே என்ற எண்ணமும் உமது கிருபையாலேயே பெறத்தக்கது. அது கிட்டிவிட்டது. அதன் பலனைப் பெறமாட்டேனோ? அவ்வாறாயின் உமது புகழ் குன்றுமே! இதுவே என் உள்ளத்து வேதனை. (9)

त्वद्भक्त्यसम्भवशुचं प्रतिकारशून्यां

अन्तर्वह्निखिलमीश सुखञ्च दुःखम् ।

उद्धन्धलग्न इव दुःखतयैव मन्ये

सन्ताम्यतीति मयि हन्त कदा दयेथाः ॥ १०

ஈச! உமது பக்தி கிட்டாததால் உண்டாகிற துன்பம் பரிஹாரம் இல்லாதது. அதனை உள்ளத்தில் சுமக்கிற நான் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் தூக்கில் மாட்டிக்கொண்டவன் போல் துக்கமாகவே கருதிக் குமுறுகிறேன். எப்போது பரிவு காட்டுவீர்? (10)

भक्तिं भवत्यविहतां बहतस्तु तद्वि-

शेषोपलम्भविरहाहितमस्तु दुःखम् ।

तस्याः प्रतीपततिभिर्हितिजं कथं वा

दुःखं सहे मयि कदेश कृपा भवेत्ते ॥ ११

ஈச! உம்மிடம் தடையற்றுப்பக்தி கொண்டவனுக்குப் பக்தியின் உயர்நிலை கிட்டாததால் ஏற்படுகிற துக்கம் வரும். எனக்கோ பக்திக்கு இடையூறுகளால் தடை நேர்வதால் துக்கம் உள்ளது. அதனை எப்படி சகிப்பேன்? உமது கிருபை எப்போது உண்டாகும்? (11)

लग्नः कृतान्तवदनेऽस्मि लभे च नाद्या-

प्यच्छां रतिं त्वयि शिवेत्यवसीदतो मे ।

त्वद्विस्मृतिं कुविषयाभिरतिप्रचारैः

तन्वन् हि मां हसपदं तनुषे बुवे किम् ॥ १२

சிவ! யமனின் வாயில் சிக்கிக்கொண்டுள்ளேன். இப்போதும் எனக்கு தெளிவு மிக்க பக்தி உம்மிடம் ஏற்படவில்லை என்ற வருந்துகிற எனக்கு, கெட்ட விஷயங்களில் மனத்தை ஈடுபடச் செய்து உம்மைப் பற்றிய நினைவின்மையை வலிவில் ஏற்படுத்தி என்னைக் கேலிக்குரியவனாகுகிறீரே! என்ன சொல்வேன்? (12)

बद्धस्पृहं रुचिरकाञ्चनभूषणादौ

बालं फलादिभिरिव त्वयि भक्तियोगे ।

आशाभराकुलमहो करुणानिधे मां

अर्थान्तरैर्हृतधियं कुरुषे किमेवम् ॥ १३

கருணையின் இருப்பிடமே! சிறுவனைப் பழம் முதலியவற்றைக் காட்டி ஏமாற்றுவது போல், உம்மிடம் பெரிதும் ஈடுபட்ட என்னை, அழகிய தங்க நகை முதலியவற்றில் நாட்டம் பெறச் செய்து வேறு பொருட்களில் உள்ளத்தைப் பறி கொடுக்கச் செய்கிறீரே! ஏன் இப்படி? (13)

तिक्तग्रहोऽधिमधुरं मधुरग्रहोऽधि-

तिक्तं यथा भुजगदष्टतनोस्तथाहम् ।

त्वय्यस्तरक्तिरितरत्र तु गाढमग्रः

शोच्योऽश्मनोऽपि हि भवामि किमन्यदीश ॥ १४

ஈச! பாம்பு கடிபட்டவன் தித்திப்பதைக் கசப்பதாகவும் கசப்பதைத் தித்திப்பதாகவும் உணர்வது போல் உம்மிடம் ஈடுபாடின்மையும் மற்றவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடும் கொண்டவனான நான் ஓட்டாஞ்சல்லிக்கும் தாழ்ந்தவனாக இரக்கத்திற்குரியவனாகிவிட்டேனே! வேறென்ன! (14)

त्वत्संस्मृतिवदभिधानसमीरणादि-

सम्भावनास्पदममी मम सन्तु शोकाः ।

मा सन्तु च त्वदनुषक्तिमुषः प्रहर्षाः

मां त्वत्पुरःस्थितिपुषेश दृशऽनुपश्य ॥ १५

உம்மை நினைப்பது உம்பெயர் கூறுவது முதலானவை நேருமா என்ற கவலைகள் எனக்கு ஏற்பட்டடும். ஆனால் உம்முடனான தொடர்பைத் திருடுகிற இனிய நிகழ்ச்சிகள் நேராதிருக்கடும். உம் முன் எனது இருப்பைப் போஷிக்கிற கண்ணால் என்னைப்பார்ப்பீர். (15)

सम्पातनं ननु सुखेषु निपातनं वा

दुःखेष्वथान्यदपि वा भवदेकतानम् ।

यत्कल्पयेर्ननु धिया शिव तद्विधेहि

नावैम्यहं मम हितं शरणं गतस्त्वाम् ॥ १६

சிவ! ஸுகத்தில் ஆழ்த்துவதோ துக்கத்தில் தள்ளுவதோ இதன் மாறுபாடோ அனைத்தும் உம்மிடம் மட்டும் உள்ளது. எதனை யோசித்துத் திட்டமிடுகிறீரோ அதனைச் செய்வீர். எனக்கு ஹிதமானதை நான் அறியேன். உம்மைச் சரணடைந்தேன். (16)

दुःखं प्रदित्सुरयि मे यदि न प्रदद्याः

दुःखापहं पुरहर त्वयि भक्तियोगम् ।

त्वद्भक्त्यलाभपरिचिन्तनसम्भवं मे

दुःखं प्रदेहि तव कः पुनरत्र भारः ॥ १७

புரஹர! துக்கத்தைத் தரவிரும்பி, துக்கத்தைத் தருகிற உம்முடன் பக்தியாலான இணைப்பைத் தராதிருப் பதாயிருந்தால், உம்மிடம் பக்தி ஏற்படாததை நினைத்துத் துயரடைவதைத் தருவீர். உமக்கு அதனால் அதிகச்சுமையா? (உம் முடன் பக்தியால் இணையாதது துயரைத்தருகிறது. துயரைத் தருவதே உம் லட்சிய மெனில் அந்தத்துயரைத் தரலாமே!) (17)

भक्त्या त्वयीश कति नाश्रुपरीतदृष्ट्या

सञ्जातगद्गदगिरोत्पुळकाङ्गयष्ट्या ।

धन्याः पुनन्ति भुवनं मम सा न हीति

दुःखेऽपि का नु तव दुर्लभताविधित्सा ॥ १८

ஈச! கண்ணீரால் கலங்கிய பார்வையுடன், தழுதழுத்த குரலுடன் மயிர் சிலிர்த்த உடலுடன், உம்மிடம் பக்தியுடன் பாக்ய சாலிகளாக பூமியைப் புனிதப்படுத்துபவர்கள் பலர். அந்த பக்தி என்னிடமில்லை என்ற வருத்தம் உள்ள போதிலும் எனக்கு நீர் கிடைப்பதற்கரியவர் என்ற நிலையை ஏற்படுத்துவது ஏன்? (18)

त्वद्भक्तिरेतदनवासिशुगप्युदारा

श्रीस्सा च तावकजनाश्रयणे च लभ्या ।

उल्लङ्घ्य तावकजनान् हि तदर्थनाग-

स्त्वय्याः सहस्व तदिदं भगवन्नमस्ते ॥ १९

பகவானே! இந்த உம்மைக் காணப்பெறாத வருத்தமும் உன் வள்ளல் தன்மை படைத்த பக்தியால் தான். அந்தச் சீரான நிலையும் உம்மைச் சார்ந்தவர்களை அண்டுவதால் எளிதில் கிடைக்கக் கூடியதே. உம்மைச் சார்ந்தவர்களைத் தாண்டி உம்மிடம் நேரில் அதனைக் கூறுவது பாபமே! இதனையும் பொறுத்தருள்வீர். உமக்கு நமஸ்காரம். (19)

सेवा त्वदाश्रयवतां प्रणयश्च तेषु

सिद्धचेद्दो मम यथाशु तथा दयाद्राम् ।

दृष्टिं तवार्पय मयीश दयाम्बुराशि

मैवं विभो विमुखता मयि दीनबन्धो ॥ २०

ஈச! உம்மை அண்டியவர்களுக்குப் பணிவிடையும் அவர்களிடம் அன்பும் சித்திக்குமளவு தயையால் ஈரமான பார்வையை என்மீது செலுத்துவீர். தயைக்கடலே! பெருமானே! எளியவருக்கு உறவினரே! என்னிடம் இந்தப் பராமுகம் வேண்டாம். (20)

गौरीसखं हिमकरप्रभमम्बुदाभं

श्रीजानि वा शिववपुस्तव तज्जुषो ये ।

ते त्वां श्रिता वहसि मूर्ध्नि तदङ्घ्रिरेणुं

तत्सेवनं मम कथं नु दयां विना ते ॥ २१

சந்திரனைப் போன்று ஒளியுள்ள கௌரியின் மணாளரோ மேகவண்ணனான லக்ஷ்மீபதியோ, உமது மங்களமான வடிவமாகும். அந்த வடிவில் தோன்றுபவரை எவர் அண்டி வாழ்கிறாரோ அவரது திருவடித்துாசியை தலையால் நீர் தாங்குகிறீர். அத்தகைய அடியார்களுக்குப் பணிவிடை புரிவது உமது தையையின்றி எப்படிக்கிட்டும்?(21)

त्वद्भक्तिकल्पलतिकां कृपयार्पयेश

मच्चित्तसीम्नि भवदीयकथासुधाभिः ।

तां वर्धय त्वदनुरागफलाढ्यमौलिं

तन्मूल एव खलु मुक्तिफलं चकास्ति ॥ २२

ஈச! உமது பக்தியாகிய கற்பகக் கொடியை கிருபையுடன் எனக்கு அளிப்பீர்! அதனை என் உள்ளமெனும் நிலத்தில் உமது கதையாகிய நீர் வார்த்து வளர்ப்பீர். உம்மிடம் பற்றென்ற பழம் அதன் உச்சியில் காய்த்துப்பழுக்கும். அதன் வேரில் தான் முக்தி என்ற பழமும் விளங்குகிறது. (22)

निस्स्वो धनागम इव त्वदुपाश्रितानां

सन्दर्शने प्रमुदितस्त्वयि सान्द्रहार्दः ।

आलोकयन् जगदशेषमिदं भवन्तं

कार्यस्त्वयेश कृपयाऽहमपास्तखेदः ॥ २३

ஈச! செல்வமில்லாத ஏழை செல்வம் வந்ததும் மகிழ்ச்சி அடைவது போல், உமது அடியார்களைக் கண்டதும் உள்ளம் கசிந்து உலகமனைத்தையும் நீர் (சிவன்) எனக் காண்பவனாக, துயர் நீக்கப்பெற்று மகிழ்ச்சியடையுமாறு கிருபை செய்வீர் (23)

यो भक्तिकल्पलतिकाभिधमिन्दुमौळः

एतं स्तवं पठति तस्य तदैव देवः ।

तुष्टः स्वभक्तिमखिलेष्टदुहं ददाति

यां प्राप्य नारदमुखैरुपयाति साम्यम् ॥ २४

பிறை சூடியின் பக்தி கல்பலதிகா என்ற இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் படிப்பவனுக்கு அந்த ஸ்தோத்திரமே தேவனாகி மகிழ்ந்து விரும்பிய தனைத்தையும் தர வல்ல தனது பக்தியை வழங்குவார். அதனைப் பெற்றதும். நாரதர் முதலானோருடன் ஸமநிலை பெறுவான் (24)

சிவபக்தி கல்பலதிகை முற்றிற்று.

शिवाभ्यां नमः

६. शिवभक्तलक्षणम् ॥

6. சிவபக்தலக்ஷணம்

नाथ त्वदीयमभिधानमुपाश्रितानां

क्रोधस्मरादिककुवृत्तिपिशाचिकाभिः ।

आभिः कथं परिभवो भगवन्नमीषां

अन्तर्निषीदति भवान् खलु शूलपाणिः ॥ १

நாதரே! பகவானே! உமது திரு நாமத்தைப் பற்றியவர்களுக்கு கோபம் காமம் முதலிய கெட்டமனப் போக்காகிய பிசாசுகளால் தோல்வி ஏற்படாது. ஏனெனில் அவர்களது உள்ளத்தில் சூலமேந்திய நீர் அல்லவா அமர்ந்திருக்கிறீர்? (1)

दर्पस्मरप्रभृतिदावविदह्यमानं

लोकं विलोक्य कृपयेश कृपां तवास्मिन् ।

वाञ्छन्ति यान्ति च मुदं वयमेतदापत्-

त्यक्ताः किलेति शरणीकृततावकाख्याः ॥ २